

Sampo Muurinen

Saarna 11.11.2017

Tuleeko toisen kristityn synti tulee usein puheeksi - mutta ehkä harvoin kahden kesken hänen kanssaan niin kuin päivän evankeliumi kehottaa. Tarkemmin ajatellen, onko niin että kristityn synti muodostaa osan ihmisten välisestä keskustelusta. Missä kaksi on koolla, siellä kolmas voi olla heidän hampaisaan...

Synti = juoruaminen on hyvää ajankulua kampaajalla, kahvitauolla tai juna-matkalla. Sen väkisinkin kuulee...Parhaista herkuista on valitettavat isot otsi-kot lööpeissäkin - ei tarvitse olla tuppisuuna kun pitää itsensä ajan tasalla toisten virheistä. Kyllä iltalehti jää usein ostamatta pelkästään muiden elämästä juoruiluun liittyvien lööppien johdosta – parempi tyytyä vaikka Tekniikan Maailmaan vaikken kovin tekninen olekaan...tai Sanaristikoihin.

Päivän evankeliumi on tiukkaa etiikkaa. Jos joku seurakunnan jäsenistä tekee syntiä, hänen kanssaan puhellaan ensin kahden kesken. Hänen mainettaan ei pilata, eikä hänen kustannuksellaan viihdytä, vaan hänen kanssaan keskustellaan. Tärkeä tavoite on voittaa veli / sisko takaisin, ohjata hänet paremmalle tielle. Mikäli se ei onnistu kahdenkeskisessä keskustelussa, mukaan otetaan huutamissa hengellisissä piireissä jopa muutama todistaja. Voihan olla, että ensimmäinen puhuttelija on itse väärässä ja voi olla, että joku toinen löytää oikeat sanat seurakunnan jäsenen takaisin voittamiseksi.

Nöyryys on oikea asenne silloinkin, kun arvelee löytäneensä toisesta virheen. Jossakin hengellisissä piireissä vasta näiden vaivihkaa käytyjen keskustelujen jälkeen asia ilmoitetaan seurakunnalle.

Kirkkokuri ei ollut ensimmäinen asia alkuseurakunnassa, mutta ajan oloon siihenkin oli tartuttava. Vähitellen ymmärrettiin, ettei tämäkään ihmisten yhteisö ollut ongelmaton. Matteuksen evankeliumin esittämä malli hankalien kysymysten hoitamiseksi vaikuttaa hyvin reilulta, rohkealta ja avoimelta.

Vaikea sanoa, kumpi on surullisempaa: se, että nykyään seurakunnan ihanteita vastaan rikkonut ei aina saa noin hienotunteista kohtelua vai se, että rikkonutta ei kukaan halua ”voittaa takaisin”. Tarvittaisiin myös vetovoimaisempaa diakoniatyötä...

Terrorismia vastaan kampanjoidaan esim. Australiassa isoilla julisteilla, joissa lukee: If you see something, say something”. Puuttumattomuuden periaate on

joissain asioissa hyvä, joissain vaarallinen. Evankeliumin ajatus on, että jokaisesta seurakunnan jäsenestä tulee pitää huolta. Silmiä ei saa ummistaa silloin, kun huomaa jonkun esim. etäännyvän joukosta. Asiaa voidaan lähestyä avoimesti ja nöyrästi. Pääasiana on aina takaisin voittaminen, ei seurakunnan pyhyys.

Kirkossa kohtaavat edelleen tinkimättömät pyhän elämän vaatimukset, jumalallinen sanoma syntien sovitukselta ja huom.! erehtyvät ihmiset sen jäseninä. Me ihmiset olemme tässä kohtaamisessa heikoin lenkki, mutta siitä huolimatta kirkko seisoo rauhallisena paikallaan. Sen helmassa ovat uskossaan horjuvat eivät ole sitä luhistaneet. Seisooko todella? Vai ovatko?

Kirkolle on uskottu rippi. Sillä on valta antaa syntejä anteeksi. Ei ole umpikuja eikä toivotonta tilannetta, sillä Jumalan armoteko Jeesuksessa on anteeksiannon lähde. Sen lahjan varassa kirkko ja sen anteeksiantoa kaipaavat jäsenet edelleen elävät. Kirkon ongelmana voi joskus olla minun ja sinun kaltaiset jäsenet, mutta onpa sillä myös se lääke, jota jokainen kristitty tarvitsee.

Evankeliumi kertoo Jumalan rajattomasta armahtavuudesta aivan luvun lopussa. Esillä olevasta kohdasta kuitenkin käy jo ilmi, että vasta seurakunta kokonaisuutena voi julistaa veljen synnin sidotuksi, mutta anteeksianto on mahdollinen jo kahdenkeskisessä keskustelussa.

Lähemmäksi jokaisen ihmisen kokemusta tullaan, kun Pietari ottaa puheeksi rikkomukset omaa itseä kohtaan. Nämä ovat meiltä monta hyvää hetkeä pilanneet, monena yönä valvottaneet ja monta ihmissuhdetta rikkoneet. Ne ovat syynä kireään tunnelmaan kotona ja työpaikalla. Miten pitää menetellä sen ihmisen kanssa, joka toistuvasti tekee väärin minua kohtaan? Miten monta kertaa hänelle pitää antaa anteeksi? Pietari ei mainitse, että toinen edes pyytäisi anteeksi. Riittääkö tietty määrä anteeksiantamisia ja sitten asialle pannaan piste? Ei riitä tietty määrä, täytyy antaa anteeksi lukemattoman monta kertaa, äärettömästi.

Jeesus havainnollistaa tätä esimerkillä kuninkaasta, joka antaa suunnattoman velan anteeksi palvelijalleen. Mutta palvelija kovistelee työtoveriaan pienen lainan takia, eikä helly hänen aneluihinsa. Jos me saamme suuret syntimme anteeksi, meidän tulisi olla suurpiirteisiä niiden suhteen, jotka ovat meille velassa.

Jos Isä hyvä Jumala antaakin meille synnit anteeksi ”aikuisten oikeesti”, me kohtaamme harvoin todellista anteeksiantoa omassa keskuudessamme. Ihan syystä päivän rukouksessa sanomme: ”Jumala, Taivaallinen Isämme. Sinä

tahdot, että antaisimme toisillemme anteeksi täydestä sydämestä, mutta me asetamme ehtoja. Sanamme antavat anteeksi, mutta sydämemme muistaa kärsimämme pahan.”

Niin paatuneita / kovia joskus olemme, ettemme aina edes huomaa ontuvaa anteeksipyyntöämme ja –antamistamme. Kun lapsemme oli pieni, hän halusi illalla ennen nukkumaanmenoa pyytää anteeksi päivän riitoja. Väsyneenä hänelle oli tiuskittu, kun hän ei ollut osannut toimia kodin juhlissa ihan vanhempien mielen mukaisesti. Lapsen anteeksipyyntöön vastattiin lyhyesti hänen tukkaansa silitellen: ”saat anteeksi”. Kerrankin lapsi katsoi hetken ehkä silmiin, alkoi hiljaa itkeä ja sanoi: ”Et sä oikeesti anteeksi antanu”. Oikeassahan hän oli. Minulla oli vain kiire nukkumaan ja halusin pian selviytyä tilanteesta. Ja edelleen olin hänelle mielessäni suutahtanut päivän tapahtumista. Moni ei olisi huomannut anteeksiannon vajavuutta, mutta lapsi on vielä itsekin vilpitön ja aito eikä hänelle muu kelpaakaan.

Me aikuiset tyydymme ehkä usein rakkauden, välittämisen ja anteeksiannon kiiltäviin mutta halpoihin jäljitelmiin. Helppohintaisesti pyydämme ja annamme anteeksi, mutta jatkamme edelleen asian hautomista omassa mielessämme ja peräti muiden kanssa – ja erittäin ikävällä tavalla asianomaisen henkilön selän takana.

Sillä itseemme kohdistuvaa loukkausta tai väärää tekoa emme helpolla unohda emmekä anna anteeksi – ainakaan täydestä sydämestämme. Tämä johtaa joskus peräti katkeruuteen, joka vie kaiken ilon elämästä. Sisarusten eroon toisistaan jne.

Miten oppisimme, että ihmissuhteissakaan ei tarvitse umpikujaa olla? Miten löytäisimme armahtavan mielen ja ymmärtäisimme, että meillä kaikilla on heikkoutemme? Kun minä olen tällainen heikko kulkija, eikö se toinenkin saisi rauhassa vaelttaa, virheineen päivineen? Jumalan siunaamana. Yksi merkittävä mahdollisuus on aina sielunhoidollinen jaettu keskustelu, luotettavan kirkkoystävän tai sielunhoitajan / paimenen kanssa.

Päivän yksi virsisuositus messuihin on virsi 286, josta 1 ja 2 säkeistö:

”Ah armon Herra suloinen, nyt kuule huutoani. Eteesi riennän itkien ja puhun puutteistani. Muu auta ei, kun hätä vei huutamaan armahdusta, rauhaa ja lohdutusta. Kulkija huono tässä on, matka on vaarallinen. Surkea olen avuton, on sydän vilpillinen. Sokeana en kulkea voi yhtään avuttasi, vaan eksyn po-

luiltasi. En osaa oikein rukoilla, väsymys tahtoo voittaa, vaan saanhan sa-
naan turvata, armosi anna koittaa. Oi Herrani, suo ilosi, pois kuorman alta
päästä ja tuomiosta säästä.”